

A torony újraalapozása

Népszámlálás, játszóház és tetőszigetelés – a veszprémi program első lépései Apró lépésekben, látványos külsőségek nélkül megkezdődött a felújítás a veszprémi toronyházban.

Népszámlálás, játszóház és tetőszigetelés – a veszprémi program első lépései

Apró lépésekben, látványos külsőségek nélkül megkezdődött a felújítás a veszprémi toronyházban. Az épületben folyamatosan jelen van a Máltai Szeretetszolgálat, amely az első emeleten saját irodát tart fenn. Hosszú, ám sokat ígérő folyamat elején járunk.

A tetőre új szigetelés kerül, szerelők keresik az évek óta eldugult lefolyók hibáit. Ha nem is túl látványosan, ha nem is túl gyorsan, de megkezdődtek a kivitelezési munkálatok a veszprémi Házgyári úti toronyházban. Mindez persze aligha lenne érdekes – ha nem tudnánk, hogy az épület húsz éven át egyre csak pusztult. Megszűnt a fűtés, kikapcsolták a gázt, ellopták a liftből kiszerezhető fém alkatrészeket, hogy csupán az utolsó évek eseményeit említsük. A kitört üvegfalak mögött a lépcsőfordulóról a mélybe nyílt kilátás, eső után a tizedikről lefolyó víz a már a nyolcadik emeleten is áztatta a lakásokat. Építésről, javításról éveken át szó sem volt.

Mostanáig.

Most a Magyar Máltai Szeretetszolgálat a lakóközösséggel közösen és a veszprémi önkormányzat támogatásával megkezdi az épület rehabilitációját. Hangsúlyozottan nem csupán szigetelésről és újrafestésről van szó, hanem sokkal többről: egy olyan folyamat indításáról, amely végén a lecsúszott emberek lakóhelyeként számon tartott toronyházból elfogadott, normális otthon lesz. Egy átlagos, hétköznapi társasház Veszprémben.

Hosszú és rögös út elején járunk. Egyelőre még azt sem lehet tudni, pontosan hány lakás található az egykori munkásszállóban. Amikor épült, 176 darab 17 négyzetméteres garzont alakítottak ki benne. Azóta több lakást átalakítottak az időközben megszűnt nőtlen tisztiszálló emeletein, valamint az épületben székházat nyitó cégek és intézmények irodáiban, de magánszemélyek is összenyitottak néhány lakást. Mások a közös helyiségekből, tárolókból választottak le maguknak jelképes méretű lakótereket. Így lehetséges az, hogy a közös költséget hat négyzetméteres lakásokra (!) is megállapították.

Ha az ingatlanok számát nem is lehet pontosan tudni, a lakóké szerencsére már ismert: a toronyházban jelenleg száztizennyolcan élnek. Ötvenegy férfi, negyven nő és huszonhét gyermek (közülük három csecsemő) alkotja a lakóközösséget. A népszámlálást az első emeleti máltai irodában dolgozó Dallos Eszter, a szeretetszolgálat szociális munkása végezte el.

Mint máshol sikerrel zárult hasonló programok során, a máltai stratégia Veszprémben is a folyamatos jelenlétén alapul. Alapelv, hogy az itt lakók nem maradhatnak magukra a problémáikkal, a folyosó végén nyitott irodába gyakorlatilag bármikor, bármilyen kérdéssel benyithatnak. Dallos Eszter alig néhány hete tartozik a torony népességéhez, de máris számos lakó fogadta a bizalmába. Családi problémák megoldásában segít, közreműködik a fogyasztásból kizárt lakások visszakapcsolásában, és részt vállalt a gyerekek közösségi életre nevelésében is.

A toronyház gyermekei a jövő zálogai. Az utóbbi időig a sötét folyosókon rohangásztak, most hetente kétszer közösen kimennek a legközelebbi (két és fél kilométerre eső) játszótérre. Ott nemcsak a saját sorstársaikkal találkozhatnak. Rossz időben az egyik üresen álló helyiségben rajzolnak, gyöngyöt fűznek, játszanak, mint más környéken pénzért elérhető játszóházakban szoktak az oda beadott gyerekek.

A postást ma is biztonsági őr kíséri be az épületbe, de már szó sincs arról, hogy a mentőautó személyzete, vagy akár a vízszelző félne betenni a lábát a lépcsőházba. Megszelídült az élet. Egykor a drogosok ügyeitől és agresszív verekedésektől volt hangos a folyosó. Drámai eseményekből ugyan ma sincs hiány, igaz, ezek jóval csendesebbek. A nyolcadikon él egy kerekesszékhez kötött nő az unokájával. Amióta nincs lift, két erős férfiember kell ahhoz, hogy a székével együtt levigyék őt a nyolcadikról. Az első félévben nem akadt két ilyen férfiember, aki vállalkozott volna a mutatóványra. A hatodikon egy benuit lábú férfi lakik, aki az ágyból sem tud kikelni. Napjait hónapokon át azzal töltötte, hogy fejét a falnak támasztva nézte az ágya végébe állított tévét. Míg csak a hátralékok miatt ki nem kapcsolták a lakásban az áramot...

A Máltai Szeretetszolgálat egyre jobban beépül oda, ahonnan eddig mindenki csak menekült, és csak azok maradtak, akiket a szükség foglyul ejtett. A változás közös remény. Egyelőre annyit tudni, hogy a tervek szerint a harmadik emeleten rehabilitációs otthon lesz, a városi önkormányzat pedig tíz szociális bérlakást kap az épületben, amiért pénzzel támogatja a Máltai

Szeretetszolgálat programját.

Ez utóbbiról pedig annyi biztos, hogy látványos külsőségek, alapköletétel és ünnepi beszéd nélkül ugyan, de megkezdődött.